

de Privates Afgang til at faae Myndigheds- misbrug fra Politiets Side gjorde til Gjenstand for offentlig Politifag, og man har i saa Henseende i Endringsforslaget optaget de Bestemmelser, der findes i den Kjøbenhavnske Politilov, hvilke ere forekomne Udvalget at maatte foretrækkes for dem, der findes i Lovforslagets § 14. — Til § 15 har Udvalget under Nr. 18 stillet et Endringsforslag, der er begrundet i, at man har fundet, at der kunde være Anledning til, at Dagen og Tiden for den offentlige Politirets Møder i Kjøbstæderne ikke bleve bestemte, uden at der derom var ført Forhandlinger med Communalbestyrelsen, men at det, naar en saadan Forhandling havde fundet Sted, saa paa den anden Side ikke var nødvendigt, at Amtets Billigelse indhentedes. — Under Nr. 19 og 20 til §§ 20 og 23 har Udvalget foreslaaet Tidsfristen „3 Solemærker“ forandret til „8 Dage“. 3 Solemærker er den Tidsfrist, der er fastsat i den Kjøbenhavnske Lov om de tilsvarende Forhold; men af Hensyn til, at den her foreslaaede Lov tildeels vil kunne komme til at gjælde for Landboere, der befinde sig i større Afstand fra den paagældende Politiret, har Udvalget troet, at det vilde være rigtigt at udstrække Fristen. — Under Nr. 21 har Udvalget foreslaaet efter § 23 at indsætte en ny Paragraph, der gaaer ud paa at bestemme, at den formelige Indkaldelse, som i §§ 16 og 23 er foreskrevet baade af Parterne og af Vidnerne ved tvende Stævnevidner, ikke skal være nødvendig, naar den Paagældende paa anden Maade bringes til at møde for Retten og indlade sig paa Sagen. Tingen er jo nemlig den, at den formelige Indkaldelse væsentlig er foreskrevet med den Betragtning for Øie, at naar en saadan Indkaldelse har fundet Sted, skal Sagen, selv om den Paagældende udebliver, ikke desto mindre kunne forfølges imod ham. Naar han af sig selv møder for Retten og vil indlade sig paa Sagen, vilde det jo derimod være en urimelig Formalisme, om man alligevel vilde forlange en saadan Indkaldelse. Der er imidlertid ved §§ 16 og 23 givet saa skarpe Bestemmelser med Hensyn til Indkaldelsen, at Udvalget har anset det for tvivlsomt, om ikke en eller

anden Dommer, af Frygt for at hans Behandlingsmaade ellers skulde casjeres af den overordnede Ret, vilde ansee det for nødvendigt at fordrø den formelige Indkaldelse, naar der ikke gives en udtrykkelig Bestemmelse om, at denne kan undlades. Særlig har Udvalget derhos meent, at det burde udtales, at den, der er under Politiets Anhøvelse og fremstilles som saadan, ikke maa kunne forlange en formelig Indkaldelse ved Stævnevidner, Noget, der vilde være en høist unyttig Formalitet, medens det dog let kunde tænkes, at en og anden Anhøldt vilde forlange det, om ogsaa blot for at chicanere. — Under Nr. 22 har Udvalget foreslaaet en lille Endring til § 24, som ikke har anden Betydning end at gjøre det klart, at paa de enkelte Steder, hvor Retskriveren nu fører Politiprotollen, skal der ikke i saa Henseende foregaae nogen Forandring i det Bestaaende. — Hvad angaaer den Udeladelse af Ordet „kort“ i § 24, som foreslaaes under Nr. 23, da maa jeg bemærke, at dette Ord „kort“ er taget af den Kjøbenhavnske Politilov, men at, medens det er ganske naturligt, at det for Kjøbenhavn er foreskrevet, at der i Dommene kun skal finde en kort Angivelse af Factum o. s. v. Sted, efter som de Kjøbenhavnske Domme ere inappellable, saa er der derimod ingen Anledning til at foreskrive det med Hensyn til Politiretsdomme udenfor Kjøbenhavn, idet det tværtimod maa ansees for meget ønskeligt for den overordnede Instants Skyld, om disse Politiretsdomme ere saa oplysende med Hensyn til Factum o. s. v., som det efter Omstændighederne er muligt. — Endringsforslaget under Nr. 24 til § 26 vil let forstaaes. Naar det er en privat Klager, der har fundet sig fornærmet ved Myndigheds- misbrug fra Politiets Side, som foranlediger, at offentlig Politifag bliver anlagt, er det nemlig vistnok en Selsølg, at Sagen ikke bør kunne hæves uden hans Samtykke; han maa kunne forlange, at der falder Dom i Sagen. Jeg skal i Forbindelse hermed bemærke, at det, hvis Lovforslaget om Brandevins- handel paa Landet endelig udkommer som Lov i den Form, hvori det er blevet vedtaget her ved 3die Behandling, og hvis det navnlig